

Sygn. akt IV Ca 537/17

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017r.

Sąd Okręgowy w S.IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO: Mariola Watemborska (spr.), Elżbieta Jaroszewicz

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r., w S.

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.

z udziałem J. L., D. L., B. L., S. L., P. K. oraz Gminy B.

o zmianę postanowienia o stwierdzenie nabycia spadku

na skutek apelacji uczestniczki P. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 13 lipca 2017 r. sygn. akt I Ns 258/16

postanawia:

- zmienić zaskarżone postanowienie nadając mu treść: „zmienić prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, wydane przez Sąd Rejonowy w B. w dniu 25.04.2012 roku w sprawie I Ns 324/11 w ten sposób, że stwierdzić że spadek po K. L., zmarłym dnia 17.08.2007 roku w N., ostatnio stale zamieszkałym w N. na podstawie ustawy nabyła Gmina B. – z dobrodziejstwem inwentarza, ustalając, że wnioskodawca i uczestnicy postępowania ponoszą we własnym zakresie koszty postępowania”;
- zasądzić od wnioskodawcy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz uczestniczki postępowania P. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 537/17

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w S. we wniosku skierowanym do Sądu Rejonowego w B. podniosła, iż w związku z wydaniem przez Sąd Rejonowy w B. w dniu 29.03.2016 r. postanowienia o zatwierdzeniu uchylenia się od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku przez małoletnią D. L. (sygn. akt I Ns 256/15), koniecznym stało się przeprowadzenie z urzędu postępowania zmieniającego postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku z dnia 25.04.2012 r. (sygn. akt I Ns 324/11). Wnioskująca dodała, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. posiadała wierzytelność wobec K. L. wynikającą z tytułu wykonawczego.

Uczestnicy postępowania - najbliżsi członkowi rodziny spadkodawcy K. L., tj. małoletnia D. L., rodzice J. oraz B. L. oraz siostra S. L. w imieniu własnym oraz swej córki P. K. odrzucili spadek po spadkodawcy - i to podwójnie z wyjątkiem

małoletniej D. L. – córki spadkodawcy, w której imieniu jeden raz B. W. złożyła - za zgodą Sądu opiekuńczego - oświadczenie o odrzuceniu spadku.

Uczestnik postępowania Gmina B. wniosła o stwierdzenie, iż spadek po K. L. nabyła Gmina B. z dobrodziejstwem inwentarza.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że w dniu 05.03.2003 r. Sąd Rejonowy w B. wydał prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygnaturą V Nc 34/03, którym nakazał pozwanemu K. L. zapłacić powodowi (...)im. F. S. w G. kwotę 1.167,72 złotych wraz ze stosownymi odsetkami. K. L. zmarł w dniu 17.08.2007 r. (...) sp. z o. o. w S. wystąpiła do Sądu Rejonowego w B. z wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku po K. L. wykazując, iż nabyła ww. wierzytelność główną wraz z należnościami ubocznymi w stosunku do spadkodawcy K. L.. Z zapewnienia spadkowego i zeznań siostry spadkodawcy S. L. wynikało, że K. L. zmarł dnia 17.08.2007 roku w N., ostatnio stale zamieszkiwał w N. jako kawaler. Tworzył związek konkubencki z E. W., z którą miał dziecko D. L.. Żadnych innych dzieci nie miał. Wobec powyższych ustaleń prawomocnym postanowieniem - wydanym w dniu 23. 04. 2012 r. w sprawie I Ns 324/11 – Sąd Rejonowy w B. stwierdził, iż spadek po K. L. na podstawie ustawy nabyła córka spadkodawcy D. L. z dobrodziejstwem inwentarza.

Z dalszych ustaleń Sądu I instancji wynikało, że Sąd Rejonowy w B. w dniu 29.03.2016 r. wydał prawomocne postanowienie o zatwierdzeniu uchylenia się od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku przez opiekuna prawnego małoletniej D. B. W. w sprawie o sygn. akt I Ns 356/15. W aktach sprawy I Ns 356/15 brak jest jednak oświadczenia o odrzuceniu spadku w imieniu małoletniej D. L.. Wobec powyższych ustaleń uznał Sąd Rejonowy, iż w imieniu małoletniej córki spadkodawcy D. L. nie złożono – jednocześnie z uchyleniem się od skutków niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku – formalnego oświadczenia woli o odrzuceniu spadku po spadkodawcy. Oświadczenie to powinno zostać złożone wyłącznie przed Sądem Rejonowym w sprawie I Ns 356/15 przed wydaniem postanowienia z dnia 29.03.2016 r.

Mając na uwadze regulację wynikającą z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c., Sąd Rejonowy był więc związany - z mocy z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. – prawomocnym postanowieniem wydanym w dniu SR w B. z dnia 29. 03. 2016 r. w sprawie I Ns 356/15 i konsekwencjami z niego wynikającymi.

Z kolejnych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż małoletnia D. L. złożyła oświadczenie o odrzuceniu spadku po ojcu K. L. dopiero w dniu 4.10.2016 r. Uczyniła to jednak nie przed Sądem spadku, lecz przed notariuszem z powołaniem się na prawomocne postanowienie Sądu opiekuńczego dnia 30.08.2016 r. w sprawie III RNsm 112/16 a także po wydaniu prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy w sprawie I Ns 356/15.

B. W. oświadczyła, że do kręgu spadkobierców ustawowych poza małoletni D. L. należeli:

- 1) ojciec zmarłego J. L. zamieszkały pod adresem: (...)-(...) N. (...), który spadek odrzucił w dniu dwudziestego trzeciego września dwa tysiące szesnastego roku (23-09-2016 r.) Repertorium A nr(...),
- 2) matka zmarłego B. L., zamieszkała pod adresem: (...)-(...) N. (...) która spadek odrzuciła w dniu dwudziestego trzeciego września dwa tysiące szesnastego roku (23-09-2016 r.) Repertorium A nr (...),
- 3) siostra zmarłego S. L., zamieszkała pod adresem: (...)-(...) N. (...), która spadek odrzuciła w dniu dwudziestego trzeciego września dwa tysiące szesnastego roku, (23-09-2016 r.), Repertorium A nr (...).

Mając powyższe na uwadze w ocenie Sądu Rejonowego - z uwagi na związanie prawomocnym postanowieniem z dnia 29.03.2016 r. wydanym w sprawie I Ns 356/15 - niedopuszczalne było złożenie w dniu 4.10.2016 r. przez małoletnią D. L. oświadczenia o odrzuceniu spadku po ojcu K. L., czyli wbrew art. 1019 k.c. Skoro to uczyniła, to ta czynność była bezskuteczna jako dokonana po terminie 6-miesięcznym, i nie została zatwierdzona w ustawowo przewidzianym trybie. Nie mogło tej wady konwalidować w tej sytuacji prawomocne postanowienie Sądu opiekuńczego wydane w dniu 30.08.2016 r. wydane w sprawie III RNsm 112/16, które – jako wydane później – kolidowało również wprost z art.

1019 k.c. oraz z normą procesową z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c. co do postanowienia z dnia 29.03.2016 r., które wydano w sprawie I Ns 356/15, i które zatwierdziło uchylenie się od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku przez opiekuna prawnego małoletniej D. B. W..

Siostra spadkodawcy S. L. w dniu 23.09.2016 r. przed notariuszem R. Ł. w B. oświadczyła, że odrzuca spadek po bracie K. L.. Dodała, że 22 września 2016 roku powzięła wiadomość o okoliczności wydania przez Sąd Rejonowy w Bytowie w dniu 29 marca 2016 roku w sprawie o sygn. I Ns 356/15 w przedmiocie zatwierdzenia uchylenia się skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku po zmarłym K. L. przez ówczesnego opiekuna prawnego D. L.. Powyższą informację S. L. uzyskała w Sądzie Rejonowym w B. po otrzymaniu wezwania na rozprawę w sprawie I Ns 258/16 w przedmiocie zmiany postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłym K. L. (wezwanie otrzymała 10 sierpnia 2016 roku)

Matka spadkodawcy B. L. w dniu 23.09.2016 r. przed notariuszem R. Ł. w B. oświadczyła, że odrzuca spadek po synu K. L.. Dodała, że poza nią do kręgu spadkobierców ustawowych należą ojciec zmarłego J. L. i siostra zmarłego S. L.. Oświadczyła jednocześnie, że w dniu 22 września 2016 roku powzięła informację od córki S. L. o okoliczności wydania przez Sąd Rejonowy w dniu 29 marca 2016 roku w sprawie o sygnaturze I Ns 356/15 w przedmiocie zatwierdzenia uchylenia się skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku po zmarłym 17 sierpnia 2007 roku K. L. przez ówczesnego opiekuna prawnego D. L.. Powyższą informację B. L. uzyskała w Sądzie Rejonowym w B. po otrzymaniu wezwania na rozprawę w sprawie I Ns 258/16 w przedmiocie zmiany postanowienia stwierdzeniu nabycia spadku po zmarłym K. L. (wezwanie otrzymała B. L. w dniu 10 sierpnia 2016 roku)

Ojciec spadkodawcy J. L. w dniu 23.09.2016 r. oświadczył przed notariuszem R. Ł. w B., że odrzuca spadek po synu K. L.. Oświadczył, że w dniu 22 września 2016 roku powziął informację od córki S. L. o okoliczności wydania przez Sąd Rejonowy w dniu 29 marca 2016 roku w sprawie o sygnaturze I Ns 356/15 w przedmiocie zatwierdzenia uchylenia się skutków prawnych niezłożenia oświadczenia o przyjęciu lub odrzuceniu spadku po zmarłym 17 sierpnia 2007 roku K. L. przez ówczesnego opiekuna prawnego D. L..

Zauważył jednocześnie Sąd Rejonowy, że oświadczenia woli o odrzuceniu spadku zostały złożone przez siostrę spadkodawcy S. L. oraz rodziców spadkodawcy J. i B. L. dwukrotnie.

Siostra spadkodawcy S. L. w dniu 28.11.2016 r. przed notariuszem R. Ł. w B. oświadczyła, że odrzuca spadek po bracie K. L., oświadcza nadto, że w dniu 4.10.2016 roku ostatecznie dowiedziała się o tytule powołania do spadku rodziców – po odrzuceniu spadku przez B. W. działającą w imieniu małoletniego dziecka, zmarłego brata, D. L., sygnatura akt I Ns 350/16.

Matka spadkodawcy B. L. w dniu 22.11.2016 r. przed notariuszem R. Ł. w B. oświadczyła, że odrzuca spadek po synu K. L., oświadczyła nadto, że w dniu 04.10.2016 roku ostatecznie dowiedziała się o tytule powołania do spadku rodziców – po odrzuceniu spadku przez B. W. działającą w imieniu małoletniego dziecka, zmarłego brata, D. L., sygnatura akt I Ns 350/16.

Ojciec spadkodawcy J. L. w dniu 22.11.2016 r. oświadczył przed notariuszem R. Ł. w B., że odrzuca spadek po synu K. L., oświadczył równocześnie, że w dniu 4.10.2016 roku ostatecznie dowiedział się o tytule powołania do spadku rodziców – po odrzuceniu spadku przez B. W. działającą w imieniu małoletniego dziecka, zmarłego brata, D. L., sygnatura akt I Ns 350/16.

S. L. w dniu 30.03.2017 r. przed notariuszem R. Ł. w B. w imieniu małoletniej swej córki P. K., oświadczyła, że odrzuca spadek po jej wuju K. L.. Dodała, że o tytule powołania swojego dziecka dowiedziała się 28 listopada 2016 roku, w dniu, w którym sama odrzuciła spadek po bracie K. L..

W oparciu o w/w ustalenia Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 13 lipca 2017r. zmienił postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku wydane w dniu 25.04.2012r. w sprawie INs 324//11 i stwierdził, iż spadek po K. L., zmarłym

dnia 17.08.2007 roku w N., ostatnio stale zamieszkałym w N. na podstawie ustawy nabyła małoletnia siostrzenica spadkodawcy P. K., córka A. i S. – z dobrodziejstwem inwentarza.

Sąd Rejonowy uznał bowiem, że oświadczenia woli o odrzuceniu spadku po spadkodawcy K. L. - złożone w dniu 23. 09. 2016 r. – przez siostrę spadkodawcy S. L. oraz rodziców spadkodawcy J. i B. L., były ważne. Złożenie oświadczeń woli w dniu 23.09.2016r. przez siostrę spadkodawcy S. L. spowodowało, iż od dnia 24.09.2017r. rozpoczął się bieg terminu do złożenia oświadczenia woli o przyjęciu lub odrzuceniu spadku w imieniu i na rzecz P. K., który zakończył swój bieg z upływem dnia 24.03.2017 r., gdyż zgodnie z treścią art. 1015 § 1 k.c. oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku może być złożone w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swego powołania.

Tak więc S. L. - stając w dniu 30.03.2017 r. przed notariuszem R. Ł. w B. w imieniu małoletniej swej córki P. K. – złożyła oświadczenie woli w imieniu i na rzecz córki po upływie 6-cio miesięcznego terminu przewidzianego przez ustawę do skutecznego złożenia oświadczenia woli o odrzuceniu spadku.

Zauważył jednocześnie Sąd Rejonowy, że w toku postępowania nie zostały ujawnione przez S. L. – korzystając z pomocy prawnej zawodowego pełnomocnika – żadne okoliczności, które by uzasadniały tezę o usprawiedliwionym niedotrzymaniu terminu. Sąd zwrócił również uwagę na to, iż prawomocne od dnia 9.03.2017 r. postanowienie Sądu opiekuńczego w B. w sprawie I. N. 6/17 nie stanowiło żadnej przeszkody, aby do dnia 23.03.2017 r. włącznie złożyć oświadczenie o odrzuceniu spadku w imieniu i na rzecz małoletniej P. K..

Sąd Rejonowy nie podzielił podnoszonych w orzecznictwie czy doktrynie prawa poglądów prawnych o ewentualnym zawieszeniu albo przerwaniu biegu art. 1015 § 1 k.c. Brak było bowiem, w ocenie Sądu Rejonowego, ku temu ustawowej podstawy prawnej – art. 7 w zw. z art. 10 ust. 1 i 2 przy zastosowaniu art. 175 § 1 i art. 8 ust. 1 i 2 Konstytucji. Sprzeciwia się temu także natura (cel) – w ramach wykładni funkcjonalnej, gdyby się do niej odwołać – regulacji z art. 1015 § 1 k.c.

Z orzeczeniem Sądu Rejonowego nie zgodziła się przedstawicielka ustawowa małoletniej uczestniczki postępowania P. K., składając apelację, w której zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 1015 § 1k.c. w zw. z art. 5 k.c. przez błędną wykładnię, że wystąpienie, przez przedstawiciela ustawowego małoletniej P. K. z wnioskiem o zezwolenie w jej imieniu na odrzucenie spadku nie przerwało względnie zawiesiło biegu sześciomiesięcznego terminu na złożenie oświadczenia w przedmiocie odrzucenia spadku;

- błędne przyjęcie, iż oświadczenie o odrzuceniu spadku złożone przez S. L. w imieniu małoletniej P. K. w dniu 30 marca 2017r. nastąpiło z takim przekroczeniem 6-cio miesięcznego terminu, który uznać należy za nieusprawiedliwione okolicznościami, podczas gdy przekroczenie terminu nastąpiło o 4 dni, a postanowienie uprawomocniło się 9 marca 2017r.

Podnosząc powyższe zarzuty apelująca uczestniczka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i stwierdzenie, że całość spadku po zmarłym K. L. nabyła Gmina B. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja uczestniczki postępowania zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że mając na uwadze treść art. 382 k.p.c., Sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając

wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego stanowiące podstawę wydania zaskarżonego postanowienia były prawidłowe jedynie Sąd II instancji dokonał innej interpretacji przepisów kodeksu cywilnego dotyczących biegu terminu z art. 1015 § 1 kodeksu cywilnego. W myśl w/w artykułu oświadczenie o przyjęciu lub odrzuceniu spadku może być złożone w ciągu sześciu miesięcy od dnia, w którym spadkobierca dowiedział się o tytule swego powołania. Bezsporne w przedmiotowej sprawie jest, że skoro spadkobiercy ustawowi zmarłego K. L. tj. jego córka, rodzice i siostra złożyli w ustawowym terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku po zmarły, kolejną osobą uprawnioną do dziedziczenia spadku po zmarłym jest córka siostry zmarłego tj. małoletnia P. K.. P. K. jednak - jako osoba małoletnia, sama nie mogła złożyć oświadczenia o odrzuceniu spadku, a jej matka jako przedstawiciel ustawowy małoletniej dla ważności złożenia w imieniu córki takiego oświadczenia zobligowana była wystąpić do Sądu opiekuńczego z wnioskiem o wyrażenie przez sąd zgody na odrzucenie w imieniu dziecka spadku. Zgodnie z ustaleniami dokonany przez Sąd Rejonowy, bieg 6-cio miesięcznego terminu do złożenia w/w oświadczenia zaczął biec w dniu 24.09.2017r. matka małoletniej P. K. w dniu 10.01.2017r. w Wydziale III Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego w B. złożyła wniosek o wyrażenie zgody, o której mowa wyżej. Zdaniem Sądu Okręgowego - a probującego w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 28 września 2016r. w sprawie III CSK 329/15 od chwili złożenia do sądu opiekuńczego przez przedstawiciela ustawowego małoletniego spadkobiercy wniosku o zezwolenie na złożenie w jego imieniu oświadczenia o odrzuceniu spadku termin przewidziany w art. 1015 § 1 k.c. nie biegnie.

Oczywistym jest, że termin przewidziany w art. 1015 § 1 k.c. jest terminem zawitym, co oznacza, że jego upływ powoduje utratę uprawnienia do złożenia oświadczenia o odrzuceniu spadku. Oczywiście także jest to, że złożenie wniosku do sądu opiekuńczego o zezwolenie na odrzucenie spadku nie jest jednoznaczne ze złożeniem stosownego oświadczenia; konieczne jest przeprowadzenie postępowania rozpoznawczego, wydanie orzeczenia co do istoty sprawy i jego uprawomocnienie się. Oczywiście jest również, że między złożeniem wniosku do sądu a wydaniem postanowienia co do istoty sprawy i jego uprawomocnienie upływa czas, na którego bieg wnioskodawca zasadniczo nie ma żadnego wpływu. Ocena, czy przedstawiciel ustawowy małoletniego zachował termin określony w art. 1015 § 1 k.c., musi zatem tę okoliczność uwzględnić. W tej sytuacji, nie dostrzegając w prawie pozytywnym wyraźnej podstawy pozwalającej na uwzględnienie wymuszonej przerwy biegu omawianego terminu, Sąd Najwyższy odwołał się w swoim orzecznictwie do analogiae legis. W ślad za uchwałą pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 20 maja 1978 r. III CZP 39/77 (OSNCP 1979, nr 3, poz. 40) przyjął dopuszczalność stosowania w drodze analogii przepisów o przedawnieniu do terminów zawitych i w konsekwencji w postanowieniach z dnia 20 listopada 2013 r., I CSK 329/13 (OSNC 2014, nr 9, poz. 93) i z dnia 24 września 2015 r. V CSK 686/14 (nie publ.) uznał, że złożenie wniosku o zezwolenie na odrzucenie spadku w imieniu małoletniego powoduje zawieszenie – na czas trwania postępowania biegu terminu określonego w art. 1015 § 1 k.c., natomiast w postanowieniu z dnia 28 maja 2015 r., III CSK 352/14 (OSNC 2016, nr 5, poz. 63) zajął stanowisko, iż skutkiem złożenia wniosku do sądu opiekuńczego jest przerwa biegu tego terminu. Obydwa orzeczenia zostały zaaprobowane w piśmiennictwie, przy czym za bardziej przekonujące uznano przyjęcie przerwy biegu terminu, znajdujące odniesienie do art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Zdaniem piśmiennictwa, łącznie z przepisami dotyczącymi przedawnienia nie ma koncepcja zawieszenia biegu terminu, gdyż konieczność złożenia wniosku do sądu opiekuńczego o udzielenie zezwolenia na złożenie w imieniu małoletniego oświadczenia o odrzuceniu spadku nie odpowiada żadnej przesłance przewidzianej w art. 121 k.c.

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego należało w drodze analogii legis znaleźć takie rozwiązanie prawne, które pozwoliłoby uwzględnić to, że przedstawiciel ustawowy małoletniego dziedzica, zamierzający w jego imieniu odrzucić spadek, jest zmuszony wdrożyć postępowanie przed sądem opiekuńczym, na którego czas trwania nie ma wpływu. Małoletni i jego przedstawiciel ustawowy nie mogą być w gorszej sytuacji niż każdy inny spadkobierca - w przeciwnym razie doszłoby do naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji).

Powstała w niniejszej sprawie potrzeba zastosowania analogii pozwala na przyjęcie, że najwłaściwszym punktem odniesienia dla niej jest instytucja zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Nie ma przy tym istotnego znaczenia, że

w art. 121 k.c. nie można znaleźć adekwatnych przyczyn zawieszenia terminu przewidzianego w art. 1015 § 1 k.c., chodzi bowiem o osiągnięcie słusznego celu prawnego, jaki przynosi wstrzymanie biegu terminu; zawieszenie powoduje, że w oznaczonym czasie termin ten nie biegnie, w związku z czym zainteresowany może spokojnie, bez jakiegokolwiek uszczerbku wynikającego dla niego z upływu terminu, wykonać wszystkie niezbędne czynności, na których tok nie ma wpływu.

Należy bowiem pamiętać, że instytucja zawieszenia biegu terminu przedawnienia została stworzona po to, by przedawnienie nie biegło przeciwko temu, kto z powodu szczególnych, niezależnych od siebie okoliczności, nie może się przed nim bronić. W konsekwencji należy przyjąć, że jeżeli w czasie biegu terminu zawitego przewidzianego w art. 1015 § 1 k.c. przedstawiciel ustawowy zamierzający odrzucić spadek w imieniu małoletniego – a taka bez wątpienia sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie – złoży stosowny wniosek do sądu opiekuńczego, termin ten przestaje biec przez czas trwania postępowania, ale przestaje biec tylko w tym znaczeniu, że nie może upłynąć (zakończyć biegu) przed uprawomocnieniem się postanowienia sądu kończącego postępowanie. Po uprawomocnieniu się postanowienia sądu zezwalającego na złożenie oświadczenia przedstawiciel ustawowy powinien niezwłocznie złożyć to oświadczenie. Postanowienie Sądu Rejonowego w B. wydane sprawie I. N. 6/17 uprawomocniło się w dniu 9 marca 2017r. – oświadczenie matki małoletniej P. K. dotyczące odrzucenia spadku w imieniu małoletniej zostało złożone w dniu 30 marca 2017r. a więc w tym samym miesiącu przed Notariuszem. W ocenie Sądu Okręgowego, mając na uwadze całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego, zostało ono złożone niezwłocznie po udzieleniu przez sąd stosownego zezwolenia wobec czego uznać należało je za złożone skutecznie.

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że w sprawie znajdzie zastosowanie art. 935 kodeksu cywilnego, przewidujący, że w sytuacji braku małżonka spadkodawcy, jego krewnych, i dzieci małżonka spadkodawcy, powołanych do dziedziczenia z ustawy, spadek przypada gminie ostatniego miejsca zamieszkania spadkodawcy jako spadkobiercy ustawowemu, zgodnie z zaś z treści art. 1023 § 2 k.c. Skarb Państwa ani gmina nie składają oświadczeń o przyjęciu spadku a spadek uważa się za przyjęty z dobrodziejstwem inwentarza.

Ostatnim miejscem zamieszkania spadkodawcy K. L. była miejscowość N. w gminie B., wobec czego spadek po zmarłym dziedziczy z dobrodziejstwem inwentarza ta właśnie gmina.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmieniono zaskarżone orzeczenie orzekając jak w punkcie 1 postanowienia.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 6 ust. 2 i §10 ust.1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.